

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SO del. do SA Agnieszka Pawłowska (sprawozdawca) SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 r.

sprawy

- 1) **B. A.** syna M. i A. z domu J., urodzonego (...) w Z.,
- 2) **T. D.** syna M. i T. z domu W., urodzonego (...) w B.,
- 3) **T. K.** syna J. i A. z domu K., urodzonego (...) w B.,
- 4) **R. K.** syna A. i J. z domu P., urodzonego (...) w L.,
- 5) **M. M. (1)** syna D. i E. z domu W., urodzonego (...) w R.,
- 6) **B. M.** syna M. i S. z domu K., urodzonego (...) w B.,
- 7) **K. S. (1)** syna G. i M. z domu Ł., ur. (...) w S.,
- 8) **K. S. (2)** syna J. i H. z domu K., ur. (...) w Z.,
- 9) **M. T.** syna M. i J. z domu W., urodzonego (...) w W.,

oskarżonych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II K 14/14

I. uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej **M. T.** i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zamościu;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do **R. K.** ustala okres popełnienia czynu od 1 października 2012 roku do 25 listopada 2012 roku oraz obniża wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 2(dwóch) lat;

2. w odniesieniu do **M. M. (1)** przyjmuje za podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, a za podstawę oddania pod dozór kuratora art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku;

3. w odniesieniu do **K. S. (1)**:

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności;

- orzeczoną za czyn z pkt VII a/o karę pozbawienia wolności obniża do 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku orzeczone wobec K. S. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę 1(jednego) roku i 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza, wyznaczając okres próby 5 (pięciu) lat;

4. w odniesieniu do **K. S. (2)**:

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności;

- w zakresie czynu z pkt X a/o przyjmuje, że oskarżony uczestniczył w obrocie marihuaną w ilości 23 000g, łączną wartość osiągniętej z tego przestępstwa korzyści majątkowej ustala na kwotę 384 200 zł i do tej kwoty obniża orzeczony na podstawie art. 45 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku przepadek korzyści majątkowej;

- z opisu czynu określonego w pkt XII a/o eliminuje ustalenie o posiadaniu substancji psychotropowej w postaci grzybków halucynogennych w ilości 50,78g;

- orzeczoną za czyn z pkt X a/o karę pozbawienia wolności obniża do 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku orzeczone wobec K. S. (2) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę 1(jednego) roku i 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza, wyznaczając okres próby 5 (pięciu) lat;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P. L. Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 738(siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu R. K. w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych B. A., T. D., T. K., B. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa;

VI. zwalnia oskarżonych R. K., K. S. (1) i K. S. (2) od opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, zwalniając od tych wydatków także M. M. (1).

UZASADNIENIE

B. A. został oskarżony o to, że: w okresie od lipca 2011 r. do lipca 2012 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby łącznie 3000 gram marihuany za kwotę 36000 zł w celu dalszej dystrybucji, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk.

T. D. został oskarżony o to, że: w okresie od 1 października 2010 r. do 30 listopada 2010 r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o wadze 100 gram w ten sposób, że nabył od ustalonego mężczyzny w/w marihuanę za kwotę 1300 zł celem jej dalszej dystrybucji, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dziennik Ustaw numer 179, pozycja 1485) w zw. z art. 12 kk.

T. K. został oskarżony o to, że: w okresie od stycznia 2011 r. do 1 grudnia 2011 r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi tj. marihuany o wadze 150 gram w ten sposób, że nabył od ustalonego mężczyzny w/w marihuanę za kwotę 2100 zł celem jej dalszej dystrybucji, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dziennik Ustaw numer 179, pozycja 1485) w zw. z art. 12kk.

R. K. został oskarżony o to, że: w okresie od 1 października 2012 r. do 30 listopada 2012 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o łącznej wadze 1200 gram oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 300 gram w ten sposób, że zbył w/w substancji narkotyczne ustalonej osobie celem ich dalszej dystrybucji, przy czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 16 września 2004r., sygn. akt V K 318/04 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 kk, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r., pozycja 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

M. M. (1) został oskarżony o to, że: w grudniu 2011 roku dat dziennych bliżej nieustalonych w L. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o wadze 350 gram w ten sposób, że nabył od ustalonego mężczyzny w/w marihuanę za kwotę 4500 zł celem jej dalszej dystrybucji, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk.

B. M., został oskarżony o to, że: w okresie od marca 2010 r. do czerwca 2010 r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. i w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o wadze 200 gram w ten sposób, że nabył od ustalonego mężczyzny w/w marihuanę za kwotę 3000 zł celem jej dalszej dystrybucji, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dziennik Ustaw numer 179 pozycja 1485) w zw. z art. 12kk.

K. S. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od sierpnia 2010 r. do stycznia 2013 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w S. i w Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o łącznej wadze 11050g, 15g haszyszu i 1g kokainy oraz znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 3220g amfetaminy i 2500 grzybów halucynogennych, czyniąc sobie z popełnienia tegoż przestępstwa stałe źródło dochodu w ten sposób, że:

- w sierpniu 2010 roku daty dziennej bliżej nieustalonej nabył substancję psychotropową w postaci 20g amfetaminy od nieustalonej osoby celem jej dalszej dystrybucji,

- w 2011 roku daty dziennej bliżej nieustalonej nabył środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 50g za kwotę ponad 2000zł i łącznie 15g haszyszu za kwotę 360zł od ustalonej osoby celem ich dalszej dystrybucji,

- w okresie od stycznia 2011 r. do 28 grudnia 2012r. daty dziennej bliżej nieustalonej nabył środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 8000 gram i substancję psychotropową w postaci 3000g amfetaminy od ustalonej osoby celem ich dalszej dystrybucji,

- od 2010 roku do maja 2012 roku daty dziennej bliżej nieustalonej, nabył środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 3000 g i substancję psychotropową w postaci 200g amfetaminy od ustalonej osoby celem ich dalszej dystrybucji,

- od września 2012r. do grudnia 2012r. daty dziennej bliżej nieustalonej, nabył 1 g środka odurzającego w postaci kokainy od ustalonej osoby celem jego dalszej dystrybucji,

- w połowie stycznia 2013r. daty dziennej bliżej nieustalonej nabył od nieustalonych osób znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 2500 grzybów halucynogennych celem ich dalszej dystrybucji,

przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 11 października 2006 r., sygn. akt IIK 600/06, to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012 r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

2. w okresie od sierpnia 2012 r. do października 2012 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił pomocnictwa ustalonym osobom do wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Norwegii znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej masie 3000 g o wartości 45000 zł w ten sposób, że zorganizował transakcje nabycia w/w środka, uczestniczył w nich i negocjował cenę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 1 kk, wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 11 października 2006 r., sygn. akt II K 600/06, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dziennik Ustaw z 2012 r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

3. w dniu 21 stycznia 2013 r, w miejscowości B., woj. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii O, 36 g suszu ziela konopi t. j. marihuany, to jest o przestępstwo z artykułu 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012 r. pozycja 124).

K. S. (2) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od stycznia 2010 r. do stycznia 2013 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w Z., K. N., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1300 g amfetaminy, 2500 grzybów halucynogennych oraz znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi, t. j. marihuany o łącznej wadze 26000 g i 10 g kokainy, czyniąc sobie z popełnienia tegoż przestępstwa stałe źródło dochodu, w ten sposób, że:

- od 2010 roku do 2013 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 6000 g i substancję psychotropową w postaci 500 g amfetaminy celem dalszej dystrybucji,

- od lipca 2010 roku do początku 2011 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 2000g i substancję psychotropową w postaci 100g amfetaminy celem dalszej dystrybucji,

- od lipca 2011 roku do kwietnia 2012 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie środek odurzający w postaci -marihuany o łącznej masie 3000g celem dalszej dystrybucji,

- od 2010 roku do stycznia 2013 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 9000g i substancję psychotropową w postaci 500g amfetaminy celem dalszej dystrybucji,

- od 2010 roku do maja 2012 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie środek odurzający w postaci marihuany o łącznej masie 3000g i substancję psychotropową w postaci 200 g amfetaminy celem dalszej dystrybucji,

- od września 2012r. do grudnia 2012 roku daty dziennej bliżej nieustalonej, zbył ustalonej osobie 1 g środka odurzającego w postaci kokainy oraz 9 g kokainy nieustalonym osobom celem jej dalszej dystrybucji,

- w połowie stycznia 2013 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej nabył od ustalonej osoby znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 2500 grzybów halucynogennych celem ich dalszej dystrybucji,

to jest o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk;

2. w okresie od sierpnia 2012r. do października 2012r. dat dziennej bliżej nieustalonych, w Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił pomocnictwa ustalonym osobom do wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Norwegii znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej masie 3000 g o wartości 45000 zł w ten sposób, że zbył w/w środek odurzający ustalonym osobom, które dokonały jego wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Norwegii, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk;

3. w dniu 22 stycznia 2013 r. w Z., woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi, t. j. marihuany w ilości 0,49 g i substancję psychotropową w postaci grzybów halucynogennych w ilości 50,78 g, to jest o przestępstwo z artykułu 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012r. pozycja 124),

M. T., został oskarżony o to, że: w okresie od czerwca 2010 r. do 21 maja 2012 r. dat dziennej bliżej nieustalonych, w W., woj. (...) i w Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi t. j. marihuany o łącznej wadze 16000 gram (16 kg) oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1400 gram w ten sposób, że zbył w/w substancje narkotyczne ustalonej osobie celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia tegoż przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o

przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012 r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 10 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Zamościu uznał:

B. A. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk, z tym ustaleniem, że przedmiotem czynu był susz konopi innych niż włókniste zwany marihuaną o wadze około 500 g, który oskarżony wspólnie z W. B. nabywał od A. R. oraz, że oskarżony uzyskał z przestępstwa korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) zł i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) oraz art. 33 § 1 i 3 kk skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec B. A. warunkowo zawiesił na 4 (cztery) lata próby.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec B. A. nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego B. A. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 27 listopada 2012 roku odpowiadający dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

T. D. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 kk, z tym ustaleniem, iż oskarżony nabył marihuanę w dwu porcjach po 50 g każda i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 – stan prawny na dzień 30 listopada 2010 roku) oraz art. 33 § 1 i 3 kk skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec T. D. na okres 5 (pięciu) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ((Dziennik Ustaw Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec T. D. nawiązkę w kwocie 200 (dwieście) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 44 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego T. D. przepadek równowartości środków odurzających pochodzących z przestępstwa w kwocie 1300 (jeden tysiąc trzysta) złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 4 marca 2013 roku odpowiadający dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

T. K. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III wyczerpującego dyspozycję z art. z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 kk, tym ustaleniem, że oskarżony nabywał kilkakrotnie środek odurzający w ilości od około 20 do około 30 g od A. R. nabywając łącznie 150 g i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 – stan prawny na dzień 1 grudnia 2011 roku) oraz art. 33 § 1 i 3 kk skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec T. K. na okres 5 (pięciu) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec T. K. nawiązkę w kwocie 200 (dwieście) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 44 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego T. K. przepadek równowartości środków odurzających pochodzących z przestępstwa w kwocie 2100 (dwa tysiące sto) złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 5 marca 2013 roku odpowiadający dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

R. K. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, z tym ustaleniem, że oskarżony sprzedawał środek odurzający w postaci marihuany i substancję psychotropową w postaci amfetaminy W. B. i osiągnął z przestępstwa korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 24000 (dwudziestu czterech tysięcy) zł i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) oraz art. 33 § 1 i 3 kk skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec R. K. nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 24000 (dwudziestu czterech tysięcy) złotych.

M. M. (1) za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012r. pozycja 124) w zw. z art. 12 kk z tym, ustaleniem że czyn został popełniony w okresie od grudnia 2011 r. do stycznia 2012 r. w datach nieustalonych oraz że przedmiotem czynu był susz ziela konopi innych niż włókniste zwany marihuaną nabywany od A. R. i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) i art. 33 § 1 i 3 kk skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec M. M. (1) na okres 5 (pięciu) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec M. M. (1) nawiązkę w kwocie 200 (dwieście) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 44 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego M. M. (1) przepadek równowartości środków odurzających pochodzących z przestępstwa w kwocie 4500 (cztery tysiące pięćset) złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 5 marca 2013 roku odpowiadający dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

B. M. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, pozycja 1485 – stan prawny na dzień 1 czerwca 2010 roku) w zw. z art. 12 kk z tym, ustaleniem, że przedmiotem czynu był susz ziela konopi innych niż włókniste, zwany marihuaną, nabywany od A. R. i na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 – stan prawny na dzień 1 czerwca 2010 roku) oraz art. 33

§ 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wprowadzoną w dniu 8 czerwca 2010 roku skazał oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy i karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec B. M. na okres 3 (trzech) lat próby.

Na podstawie art. 44 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego B. M. przepadek równowartości środków odurzających pochodzących z przestępstwa w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, pozycja 1485) orzekł wobec B. M. nawiązkę w kwocie 200 (dwieście) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 5 marca 2013 roku odpowiadający dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

K. S. (1) za winnego dokonania zarzucanych mu czynów: opisanego w punkcie VII wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i opisanego w punkcie VIII wyczerpującego dyspozycję z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk z tym, że odnośnie do czynu opisanego w punkcie VII ustalił, iż oskarżony z czynu tego uzyskał korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 245 560 (dwieście czterdzieści pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt) zł, a odnośnie do czynu opisanego w punkcie VIII ustalił, iż czyn ten został popełniony w S. woj. (...) i w W. woj. (...) oraz że z tego czynu oskarżony uzyskał korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 900 (dziewięćset) zł i skazuje

- za czyn opisany w punkcie VII na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) i art. 33 § 1 i 3 kk, stosując art. 60 § 3 i 6 pkt 3 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec K. S. (1) nawiązkę w kwocie 400 (czterysta) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

- za czyn opisany w punkcie VIII na podstawie art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 19 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk, stosując art. 60 § 3 i 6 pkt 2 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec K. S. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone za czyny opisane w punktach VII i VIII i wymierzył K. S. (1) karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności wobec K. S. (1) na 5 (pięć) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) orzekł wobec K. S. (1) przepadek wagi elektronicznej wyszczególnionej w poz. 77 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 433v akt sprawy.

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec K. S. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z czynu opisanego w punkcie VII w kwocie 245 560 (dwieście czterdzieści pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt) zł i przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z czynu opisanego w punkcie VIII w kwocie 900 (dziewięćset) zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia 9 sierpnia 2013 r. uznając grzywnę za wykonaną z tego tytułu w całości.

Odnosnie do czynu opisanego w punkcie IX ustalając, iż przedmiotem czynu był susz ziela konopi innych niż włókniste, zwany marihuaną, o wadze 0,052g, na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk postępowanie karne wobec K. S. (1) o ten czyn umorzył, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) orzekł przepadek suszu roślinnego koloru zielonobrunatnego wyszczególnionego w poz. 76 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 433v akt sprawy.

K. S. (2) za winnego dokonania zarzucanych mu czynów: opisanego w punkcie X wyczerpującego dyspozycję z art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i opisanego w punkcie XI wyczerpującego dyspozycję z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk oraz opisanego w punkcie XII wyczerpującego dyspozycję z art. 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 124), z tym ustaleniem, że odnośnie do czynu opisanego w punkcie X czyn ten został popełniony także w W. woj. (...) i że oskarżony uzyskał korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 432 200 (czterysta trzydzieści dwa tysiące dwieście) zł, a odnośnie do czynu opisanego w punkcie XI ustalił, iż czyn ten oskarżony popełnił w W. woj. (...) i że uzyskał z tego czynu korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 45 000 (czterdzieści pięć tysięcy) zł i skazał:

- za czyn opisany w punkcie X na podstawie art. 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) i art. 33 § 1 i 3 kk, stosując art. 60 § 3 i 6 pkt 3 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec K. S. (2) nawiązkę w kwocie 400 (czterysta) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

- za czyn opisany w punkcie XI na podstawie art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz.U. z 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 19 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk, stosując art. 60 § 3 i 6 pkt 2 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

- za czyn opisany w punkcie XII na podstawie art. 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz.U. z 2012 r., poz. 124) na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec K. S. (2) kary pozbawienia wolności za czyny opisane w punktach X, XI i XII i kary grzywny orzeczone za czyny opisane w punktach X i XI i jako kary łączne wymierzył K. S. (2) karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności wobec K. S. (2) na 5 (pięć) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz.U. z 2012 r., poz. 124) orzekł wobec K. S. (2) przepadek suszonych grzybków, suszu roślinnego i wagi elektronicznej z napisem S. wyszczególnionych w poz. 82, 83 i 84 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 433v akt sprawy.

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec K. S. (2) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z czynu opisanego w punkcie X w kwocie 432 200 (czterysta trzydzieści dwa tysiące dwieście) zł i przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z czynu opisanego w punkcie XI w kwocie 45 000 (czterdzieści pięć tysięcy) zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 stycznia 2013 roku do dnia 10 sierpnia 2013 r. uznając grzywnę za wykonaną z tego tytułu w całości.

M. T. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIII stanowiącego przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk z tym ustaleniem, że oskarżony popełnił czyn w okresie od czerwca 2011 roku daty bliżej nieustalonej do początku maja 2012 roku daty bliżej nieustalonej i że przedmiotem czynu był środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste zwany marihuaną o łącznej wadze około 12 kg oraz substancja psychotropowa w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 1 kg, a nadto, że oskarżony sprzedawał wymieniony środek odurzający i substancję psychotropową K. S. (2) i uzyskał z przestępstwa korzyść majątkową o łącznej wartości nie mniejszej niż 202 000 (dwieście dwa tysiące) zł oraz skazał oskarżonego na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk na karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec M. T. nawiązkę w kwocie 400 (czterysta) zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W..

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 202 000 (dwieście dwa tysiące) zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia 10 marca 2015 r.

Zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca **B. A.** zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na:

a) błędnym obdarzeniu przez Sąd pełną wiarygodnością wyjaśnień podejrzanego, złożonych w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego - vide k. 139 - 140, podczas gdy fakty wskazują na to, że wyjaśnienia te składane były przez oskarżonego będącego pod działaniem środków psychotropowych oraz złożone pod wpływem obietnicy natychmiastowego zwolnienia do domu po przyznaniu się podejrzanego, podczas gdy dopiero zeznania składane w toku postępowania sądowego umożliwiły zrealizowanie pełnej swobody wypowiedzi oskarżonego, na co wskazuje także udowodniona sytuacja majątkowa oskarżonego w chwili zarzucanego mu czynu;

b) błędnym ustaleniu, na podstawie wskazywanych przez Sąd zeznań świadka A. R., obdarzonych przez Sąd walorem pełnej wiarygodności - vide k.807v, że oskarżony B. A. zakupił od A. R. łącznie około 500 g marihuany, podczas gdy dosłowne zeznania świadka A. R. wprost mówią o dwóch lub trzech transakcjach, z których każda dotyczyła nie więcej niż 100 g, i to, dla obu kupujących razem, a nie po 100 g marihuany dla każdego z nich;

c) błędnym i bezpodstawnym ustaleniu przez Sąd, że oskarżony udostępniał nabywane środki odurzające osobom trzecim, podczas gdy w aktach niniejszego postępowania brak jest jakichkolwiek dowodów na istnienie ustalonych osób, którym oskarżony miałby je udostępniać, ani na fakt rzeczywistego tych środków udostępniania;

d) błędnym i bezpodstawnym ustaleniu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego, jak i świadka obdarzonego przez Sąd walorem pełnej wiarygodności - A. R. oraz udowodnionej sytuacji majątkowej oskarżonego wynika, że nie miał on możliwości obracania ilościami środków odurzających mu zarzucanymi, a przez to ilościami mogącymi umożliwić mu nimi następczy obrót celem uzyskania z tego tytułu korzyści majątkowej;

2) naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. polegające na nie wskazaniu przez Sąd w uzasadnieniu wyroku, na podstawie czego wysnuwa on wniosek, że oskarżony nie nabywał środków odurzających na własne potrzeby - jest to jedynie arbitralne stwierdzenie Sądu, którego nie da się skontrolować pod kątem prawidłowości oceny dokonanej przez ten Sąd. Zgodnie z art. 4 k.p.k. organy prowadzące postępowanie są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności na korzyść oskarżonego, w tym zaś wypadku te dowody Sąd bezpodstawnie odrzuca. Uchybienia te powodują naruszenie zasady obiektywizmu.

b) naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu przez Sąd dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a przemawiających na korzyść oskarżonego B. A., tj. dowodu z protokołu przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. A. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca **R. K.** zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie narkotyków podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika z kim miałby współpracować oskarżony;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony sprzedał W. B. 1200 g marihuany i 300 g amfetaminy podczas gdy na potwierdzenie tej tezy nie został przedstawiony żaden wiarygodny dowód;

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając przepisy postępowania: art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwala na przyjęcie, że oskarżony R. K. dopuścił się zarzucanego czynu.

Z ostrożności procesowej obrońca powyższemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzoną oskarżonemu R. K. w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł, orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 300 zł na rzecz (...) Towarzystwa (...) Zarząd Główny w W. oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 24 000 zł, bowiem kara razi swoją surowością.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. K. od popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego

rozpoznania. Wniósł również o zasądzenie kosztów obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, oświadczając, iż nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

Apelację złożył także obrońca **K. S. (2)** zaskarżając go na korzyść oskarżonego w części, tj. w zakresie w jakim Sąd Okręgowy:

1) przypisał oskarżonemu, zgodnie z zarzutem z punktu X aktu oskarżenia, iż uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci 26 kg suszu ziela konopi (marihuany) - co do ilości wykraczającej poza łączną wagę 20 kg;

2) orzekł na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec K. S. (2) przepadek równowartości korzyści majątkowej:

- z czynu opisanego w punkcie X w kwocie 432.200 zł,
- z czynu opisanego w punkcie XI w kwocie 45.000 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a) dokonanie wybiórczej analizy wyjaśnień K. S. (2) i pominięcie ich w części, w jakiej przyznał się, iż nabył od swoich dostawców łącznie tylko 20 kg marihuany;

b) nie wskazanie w uzasadnieniu na podstawie jakich dowodów i dlaczego Sąd Okręgowy ustalił, iż odnośnie czynu przypisanego w punkcie X było to 26 kg marihuany, co doprowadziło do dowolnego przyjęcia przypisanej oskarżonemu ilości tego środka oraz do niewłaściwego obliczenia wartości podlegającej przepadkowi korzyści majątkowej;

c.) mającą wpływ na treść orzeczenia obrażę prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej analizy materiału dowodowego i nie ustalenie jaki był sposób podziału korzyści z przestępstwa, uzyskanych przez „działających wspólnie i w porozumieniu”, co doprowadziło do dowolnego przyjęcia przypisanej oskarżonemu wartości podlegającej przepadkowi korzyści majątkowej, uzyskanej z czynów zarzuczanych w punkcie X i XI - w kwotach odpowiednio 432.200 zł i 45.000 zł -w sytuacji, gdy przepadek ten powinien zostać orzeczony proporcjonalnie do udziału w korzyściach, jaki miały poszczególne osoby „działające wspólnie i w porozumieniu”.

W konsekwencji obrońca wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, tj. w zakresie, w jakim Sąd przypisał K. S. (1) czyn opisany w punkcie X aktu oskarżenia w zakresie ustalającym, iż oskarżony uzyskał korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 432.200 zł oraz w zakresie w jakim Sąd orzekł o przepadku równowartości korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k.;

2) przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zamościu.

Apelację wniósł obrońca **M. T.** zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego ponadto zaskarżył wyrok także na niekorzyść K. S. (2) w części, w której przypisano K. S. (2) uczestniczenie w obrocie narkotykami poprzez ich zbywanie, ale z pominięciem współsprawstwa w czynie przypisanym M. T. w pkt. 9 wyroku, gdzie Sąd ustalił, iż oskarżony M. T. sprzedał (wprowadził do obrotu) środek odurzający i substancję psychotropową K. S. (2) i przypisał mu sprawstwo tego czynu, w efekcie czego oskarżony K. S. (2) nie został uznany za winnego czynu stanowiącego podstawę skazania M. T. a polegającego na nabywaniu od M. T. narkotyków i substancji odurzających, co szkodzi interesom oskarżonego T., bowiem orzeczono tylko wobec niego samoistnie przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa, którą osiągnął, przy takim zaś ustaleniu i wskazaniu w punkcie 9 wyroku, że nabywcą był K. S. (2), zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oczywiste jest, że K. S. (2) nabywając narkotyki o określonej wartości działał także z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej z przestępstwa, a nie poniósł

jakiegokolwiek odpowiedzialności prawnokarnej na gruncie także art. 45 § 1 kk, gdyż Sąd zaniechał dokonania ustaleń i rozstrzygnięcia co do osiągnięcia przez S. korzyści z przestępstwa nabycia narkotyków od M. T., zaś skazał za ten czyn tylko M. T. i orzekł przepadek, podczas gdy przepadek winien być orzeczony bądź solidarnie, bądź stosownie do stopnia osiągnięcia rzeczowej korzyści majątkowej przez każdego z oskarżonych, zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności i kary.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania to jest:

1.) art. 33 k.p.k. przez rozpoznanie sprawy z naruszeniem właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie, w okręgu którego najpierw wszczęto postępowanie przygotowawcze, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprawidłowe określenie czasu popełnienia czynu, błędne ustalenie braku tożsamości czynu rozpoznawanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, błędne ustalenie dotyczące, iż czyn M. T. nie stanowi zdarzenia nie wchodzącego w skład przestępstwa ciągłego stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy, podczas gdy art. 31 § 3 k.p.k. nie wskazuje tożsamości przestępstwa, ani nie zakłada takiej art. 33 § 1 k.p.k., nadto Sąd Okręgowy nie dostrzegł, iż w sprawie przed Sądem Okręgowym oskarżony odpowiada za trzy czyny z art. 56 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, opisane w pkt. I, III i V aktu oskarżenia, nie jest więc jasne - dla jakich powodów Sąd Okręgowy ograniczył swe ustalenia i rozważania jedynie do punktu I aktu oskarżenia, co skutkuje naruszeniem art. 2, 4 i 10 k.p.k. i uniemożliwia w rzeczywistości weryfikację czasokresu czynu i zakresu rozstrzygnięcia względem sprawy (...);

2.) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 366 k.p.k. przez niewypełnienie obowiązków przewodniczącego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, co skutkowało nierozważeniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy, szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, nierozważenie wiarygodności świadka P. Z. skazanej za czyn pozostający w związku z czynem zarzucanym oskarżonemu oraz zeznań oskarżonych S. i S. pomawiających oskarżonego o czyny popełnione we współdziałaniu z nimi a mimo to nie oskarżonych o ich popełnienie, rozstrzygnięcie wszystkich nieusuniętych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i naruszenie zasad prawidłowego rozumowania, skutkujące także niewypełnieniem wymogów art. 424 k.p.k., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci skazania oskarżonego w sytuacji, w której przestępstwa, o które został pomówiony mogły zostać przez zeznających na jego niekorzyść współoskarżonych, którzy złożyli zeznania obciążające T. w celu poprawy własnej sytuacji procesowej;

3.) art. 182 § 1 i 3 k.p.k. oraz 300 k.p.k., naruszonych w postępowaniu przygotowawczym a niekonwalidowanych przez Sąd i obrazie art. 182 § 1 k.p.k. i art. 191 § 2 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. poprzez włączenie w poczet materiału dowodowego sprawy i przyjęcie ich za podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych złożonych, a następnie odczytanych na rozprawie, zeznań P. Z., pomimo niepouczenia jej o możliwości odmowy składania zeznań w odniesieniu do oskarżonego T. oraz wbrew ustawowemu zakazowi dowodowemu, wynikającemu z przytoczonych regulacji, które to uchybienia miały wpływ na treść orzeczenia przez to, że zostało ono oparte na materiałach niepełnych, niewłaściwej ocenie materiału dowodowego, niezbadaniu stanu psychicznego sprawcy oraz motywacji jego zachowania, wydane zaś zostało bez wyjaśnienia istotnych wątpliwości, sygnalizowanych przez obronę, na tle ujawnionego materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego i naruszenia zasady prawdy materialnej, wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k. i oraz legalizmu z art. 10 § 2 k.p.k. rozwiniętych w przywołanych przepisach części szczególnej kodeksu, nadto naruszeniem zasady z art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k. - wykrycia i pociągnięcia do odpowiedzialności w toku postępowania wszystkich sprawców przestępstwa, podczas gdy z naruszeniem tych przepisów Sąd ograniczył się do skazania oskarżonego T., na podstawie pomówień składanych przez osoby, które same uczestniczyły w przestępstwie;

4.) art. 410 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd, że dostawy narkotyków dla S. nie ustały po aresztowaniu M. T., a bezpośrednim dostawcą już po kilku dniach stał się P., rozpoznany przez S., jako P. S. (przesłuchanie z 23 stycznia 2013r.) odpowiadający w odrębnym procesie przed Sądem Okręgowym w Zamościu, w przedmiotowym zaś postępowaniu nie przesłuchany, ani nawet nie zgłoszony w charakterze świadka, przy czym Sąd w żaden więc sposób nie wykluczył, że to on mógł być rzeczywistym nadawcą narkotyków w całym okresie objętym wyrokiem, na co wskazała także P. Z., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, bowiem w świetle wskazanej okoliczności -

skoro dostawy narkotyków trwały nadal po aresztowaniu T. - Sąd nie wyjaśnił okoliczności mogącej świadczyć o niepopelnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, nadto w żaden sposób nie wykazał, że narkotyki, których zbycie przypisano K. S. (2) były tymi samymi, które sprzedać miał M. T.;

5.) art. 7 k.p.k. i 10 § 2 k.p.k. polegające na nierozważeniu przez Sąd udziału P. Z. a także P. S. w popelnieniu czynu przypisanego M. T., czego Sąd nie uzasadnił i nie wskazał - dla jakich powodów jemu tylko przypisał podlegającą przypadkowi korzyść majątkową uzyskaną z przestępstwa, wyliczoną jako cenę za sprzedane środki odurzające, wpłaconą przy tym na konto P. Z., która zeznała, że oskarżony pobierał pieniądze za jej zgodą, ona zaś przekazywała je także innym osobom, co mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci obciążenia oskarżonego T. czynami innych sprawców;

6.) art. 7 k.p.k. przejawiające się w niewskazaniu przez Sąd - z jakich powodów zeznania K. S. (2) i P. Z. uznał za wiarygodne źródło ustaleń faktycznych, że to M. T. wysyłał narkotyki, on tylko wprowadzał je do obrotu i osiągał z tego korzyści, podczas gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego wynika, iż zarówno P. Z., jak i K. S. (2) mieli interes w pomówieniu M. T. dla uniknięcia przez nich odpowiedzialności karnej za popelnione przestępstwa, w szczególności - Sąd Okręgowy oparł swe ustalenia dotyczące M. T. na zeznaniach K. S. (2) oraz częściowo zeznaniach P. Z., choć oskarżony - co Sąd przyznaje - w całości zaprzeczył zeznaniom swej konkubiny, Sąd okoliczności tej nie rozważa, nie wyjaśnia nawet, dlaczego wyjaśnieniom oskarżonego nie daje wiary, szczególnie gdy poza zeznaniami K. S. (2) brak jest dowodów bezpośrednich, wskazujących na sprawstwo i winę M. T. w popelnieniu przypisanego mu czynu;

7.) art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., przejawiające się w tym, że Sąd Okręgowy dając wiarę zeznaniom K. S. (2) nie wziął pod uwagę, że zeznania tego oskarżonego złożone zostały po poinformowaniu go o treści art. 60 § 1 k.k. (przesłuchanie z 23 stycznia 2013r.) i oświadczeniu zeznającego (który wcześniej do winy się nie przyznawał) „oczekuję iż informacje, które ujawnię dziś i w kolejnych przesłuchaniach skutkować będą tym, iż sąd uwzględni moją postawę i zostanie wobec mnie zastosowane nadzwyczajne złagodzenie kar), co winno skutkować koniecznością dokonania przez Sąd dokładnej i rzetelnej analizy złożonych zeznań, które nie korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym i wyjaśnieniami oskarżonego a były złożone przez S. wyłącznie w celu polepszenia własnej sytuacji procesowej,

zarzucił ponadto błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony M. T. dokonał czynów mu zarzucanych, wyczerpujących dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy z ujawnionych w toku postępowania okoliczności wynika, że czyny te zostały dokonane przez osoby sądzone w odrębnych procesach i współoskarżonego, które w celu polepszenia własnej sytuacji procesowej pomówiły M. T. o popelnienie przestępstwa, czego Sąd, w związku z uzgodnieniami dokonanymi przez S. z Prokuraturą i złożeniu zeznań w zamian za złagodzenie kary, nie wziął pod uwagę i w oparciu o złożone przez nie zeznania uznał za udowodnione sprawstwo oskarżonego,

Zarzucił obrazę prawa materialnego:

1. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 20.07.2005r, przez przypisanie oskarżonemu uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi, bez wskazania i skazania współsprawców czynu, art. 115 § 2 k.k. polegającą na pominięciu przy ocenie stopnia karygodności przypisanych oskarżonemu czynów okoliczności dotyczących motywacji sprawcy i postaci jego zamiaru;

2. art. 32 ust. 1 Konstytucji RP przez naruszenie zasady równego traktowania ujawnionych uczestników obrotu, znajdujących się w relewantnej sytuacji prawnej i faktycznej, polegającej na skazaniu M. T. i zaniechanie pociągnięcia do odpowiedzialności karnej osób, które go pomawiały, choć z zeznań ich wynikało, że współuczestniczyły w zarzucanym oskarżonemu przestępstwie;

3. art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2. (Dz.U.1993.61.284) i art. 45 ust.1 Konstytucji RP przez niespełnienie warunków rzetelnego procesu, przejawiającym się w rozpoznaniu sprawy przez niewłaściwy Sąd i niedostrzeżeniu przez Sąd, iż przeprowadzono postępowanie karne w sprawie P. Z. a dotyczącego też M. T. bez jego udziału, co stanowiło oczywiste naruszenie art.6 Konwencji dokonane w sprawie P. Z., ale także P. S., sądownego w odrębnym procesie a niewezwanego w jakimkolwiek charakterze do udziału w sprawie T.;

4. art. 45 §1 k.k. przejawiające się w orzeczeniu przepadku i przypisaniu wyłącznie oskarżonemu, co nie zostało w żaden sposób udowodnione, zaś orzeczenie środka karnego stanowi - obok skazania na wysoką karę pozbawienia wolności - przesłankę zarzutu rażącej surowości kary i niesłusznego zastosowania środka karnego, wymierzonych i zastosowanych bez rzetelnego i pełnego wyjaśnienia sprawy i ujawnionych w niej sprzeczności, wskazać bowiem należy, że Sąd Okręgowy w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobnił, że M. T. w rzeczywistości uzyskał tak znaczną korzyść majątkową, bo Sąd nawet nie badał stanu majątkowego oskarżonego lub prawdopodobieństwa, że uzyskaną korzyść przekazał innej osobie, nie rozważył także, czy po wieloletniej karze pozbawienia wolności będzie w stanie wykonać środek karny orzeczony w tak znacznej wysokości.

Ponadto zarzucił rażąco surowość orzeczonej kary, wymierzonej bez uwzględnienia dyrektyw z art. 5 i 7 k.p.k. oraz art.53 § 1 i 2 k.k., nadto niewłaściwe zastosowanie środka karnego z art. 45 k.k. bez uwzględnienia okoliczności sprawy i udziału P. Z. oraz K. S. (2).

Obrońca wniósł o uznanie zaskarżonego wyroku za rażąco niesprawiedliwy.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów wobec nieudowodnienia mu winy i sprawstwa zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu celem przeprowadzenia pełnego i wszechstronnego postępowania dowodowego i dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

Podkreślenia wymaga fakt, że w części dotyczącej K. S. (2) obrońca M. T. nie był uprawniony do wnoszenia środka zaskarżenia zgodnie z treścią art. 425 § 3 k.p.k.

W sprawie niniejszej apelacji złożyli także **Prokurator**, obrońca **T. D.**, obrońca **T. K.**, obrońca **B. M.** i obrońca **K. S. (1)**, jednak z uwagi na fakt, iż strony te nie złożyły wniosków o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, Sąd Apelacyjny – na mocy art. 457 § 2 k.p.k. – odstąpił we wskazanej części od pisemnych motywów wyroku. Sąd odstąpił ponadto od sporządzania uzasadnienia w odniesieniu do K. S. (2) w zakresie wskazanym we wniosku o uzasadnienie obrońcy **M. T.** z uwagi na fakt, że nie był on uprawniony do złożenia środka zaskarżenia w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja złożona przez obrońcę **M. T.** w zakresie tegoż oskarżonego w tym sensie została uznana za zasadną, iż doprowadziła do uchylenia orzeczenia w zaskarżonym zakresie. Podniesiony przez skarżącego zarzut wszczęcia postępowania przez Wydział do Zwalczenia Zorganizowanej Przystępczości Kryminalnej Zarządu w W. CBŚ KGP jako pierwszy jest całkowicie zasadny, a informacja w tym zakresie nie została, z niezrozumiałych przyczyn wzięta pod uwagę przez prowadzących postępowanie przygotowawcze. Sąd orzekający błąd ten powielił, mimo próby uzasadnienia swojego stanowiska. Już w dniu 24 stycznia 2013 roku sporządzono informację w formie notatki urzędowej (k - 343), z której jednoznacznie wynika, iż zatrzymanie M. T. było efektem planowanej realizacji w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie za nr sygn. akt AP-V-Ds.-64/10 (RSD-144/10). Jednocześnie z akt sprawy bezsprzecznie wynika że postępowanie to zostało wszczęte w dniu 10 czerwca 2010 roku (k. 1918-1928). Oskarżonego M. T. dotyczy 5 zarzutów, w tym też, że: w okresie od co najmniej 2007 roku do dnia 28 października 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi

osobami uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych m.in. amfetaminy w ilości 22kg oraz środków odurzających m.in. w postaci marihuany w ilości 150kg oraz kokainy, w ten sposób, że przewoził i odbierał wskazane narkotyki na terenie W. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, a następnie przekazywał i zbywał je innym osobom w celu dalszej dystrybucji tych substancji, przy czym czynu tego dopuścił się w zorganizowanej grupie przestępczej i z popełnienia niniejszego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. Za powyższy czyn oskarżony został skazany nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt XII K 140/14. Jednocześnie Prokuratura Okręgowa w Lublinie wyłączyła postanowieniem z dnia 25 marca 2013r. postępowanie w sprawie niniejszej (k 15-33), wszczynając jednocześnie postępowanie przygotowawcze od dnia 30 maja 2012 roku (k-32), zatem już po wszczęciu postępowania Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie. W niniejszej sprawie M. T. stanął pod zarzutem tego, że: w okresie od czerwca 2010 r. do 21 maja 2012 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w W., woj. (...) i w Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi tj. marihuany o łącznej wadze 16000 gram (16 kg) oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1400 gram w ten sposób, że zbył w/w substancje narkotyczne ustalonej osobie celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia tegoż przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z artykułu 56 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t. j. Dziennik Ustaw z 2012 r. pozycja 124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zatem bezsprzecznie oba okresy pokrywały się wzajemnie w określonej części. Tymczasem wyrokiem w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Zamościu skazał oskarżonego za zarzucany czyn z tym ustaleniem, iż przyjął, że oskarżony popełnił czyn w okresie od czerwca 2011 roku daty bliżej nieustalonej do początku maja 2012 roku daty bliżej nieustalonej. Oczywiście jest, że sąd orzekający mógł dokonać tego rodzaju ustalenia, o ile wynikało to z akt sprawy. Jednak nie można nie zauważyć, iż z uznanych za wiarygodne wyjaśnień K. S. (2) wynika jednoznacznie, że kupował on od M. T. narkotyki już od połowy 2010 roku. Jednocześnie obowiązujący art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie pozostawia w tym zakresie żadnych wątpliwości, tzn. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza jeżeli postępowanie karne co do tego samego czynu wcześniej wszczęte toczy się. Zakaz ten służy wyeliminowaniu tego rodzaju nieprawidłowej sytuacji, gdy równoległe i niezależnie od siebie toczą się dwa postępowania o ten sam przedmiot. Innymi słowy, w świetle ww. przepisu prawidłowy jest proces wcześniej wszczęty, natomiast proces wszczęty później od początku jest dotknięty wadą prawną (wyrok SN z dnia 14 czerwca 2013r., sygn. akt II KK 135/13). Nie oznacza to oczywiście, że w niniejszej sprawie należało bezrefleksyjnie umorzyć postępowania, ale oznacza to, że sąd powinien był rozważyć te okoliczności, szczególnie że postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie nie zakończyło się jeszcze prawomocnie. Zatem należało albo połączyć postępowania dot. M. T. do wspólnego prowadzenia, albo po zakończeniu postępowania wcześniej wszczętego rozważyć, czy aby czyn przypisywany w niniejszym postępowaniu nie jest tym samym czynem już osądzonym, szczególnie że oba są ewidentnie czynami ciągłymi. Tymczasem uzasadnienie wyroku sądu orzekającego nie odpowiada na te wątpliwości, gdyż skoncentrował się on jedynie na zarzucie I aktu oskarżenia. Zarzut ten został przez Sąd Okręgowy w Warszawie doprecyzowany w wyroku w ten sposób, iż przypisano M. T. uczestniczenie w obrocie znacznej ilości narkotyków w dniu 22 maja 2012r. w ten sposób, że nabył i przechowywał narkotyki w mieszkaniu. Tego rodzaju czyn pozostaje oczywiście bez znaczenia dla niniejszego postępowania, bowiem sąd orzekający słusznie zauważył, iż znaleziona w posiadaniu oskarżonego marihuana nie mogła stanowić przedmiotu przestępstwa w tej sprawie, bowiem narkotyki K. S. (2) zostały już sprzedane, tak więc, jeżeli tak się stało, oskarżony nie mógł już ich posiadać. Niezależnie jednak od powyższego nie rozważono tego najważniejszego dla bytu niniejszej sprawy zarzutu z pkt. III aktu oskarżenia, który jak wskazano powyżej bez wątpienia pokrywa się z czasem popełnienia przestępstwa.

Jednocześnie nie bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostaje fakt, na co wskazywał w apelacji obrońca, że w toku postępowania Sądu Okręgowego w Warszawie M. T. został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu, co wynikało już z uzasadnienia wskazanego orzeczenia. Z opinii tej natomiast wynika, iż oskarżony jest wprawdzie zdrowy psychicznie – biegli nie rozpoznali u niego objawów choroby psychicznej, ani cech upośledzenia umysłowego, niemniej stwierdzili, że jest uzależniony od kokainy oraz nadużywa alkoholu, marihuany i haszyszu. W tych warunkach sąd był zobowiązany do zarządzenia zebrania przez osoby, które na zasadach wskazanych w ustawie uzyskały certyfikat

specjalisty terapii uzależnień, informacji na temat używania przez oskarżonego środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych (art. 70a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Zatem sąd orzekający nie wypełnił tego obowiązku, mimo że wyraźnie był do tego zobowiązany.

Z tych względów Sąd podzielił podniesiony w apelacji obrońcy zarzut odnośnie wadliwości przeprowadzonego postępowania w zakresie M. T.. Jednocześnie oczywisty jest fakt, iż w kontekście omawianych uchybień, których zaistnienie wywołało konieczność cofnięcia sprawy do stadium postępowania przed sądem I instancji, ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, byłoby przedwczesne oraz bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Sąd Apelacyjny uchylił sprawę do ponownego rozpoznania w zakresie M. T., przekazując ją do Sądu Rejonowego w Zamościu, z uwagi na właściwość tego Sądu do orzekania w sprawie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji powinien jeszcze raz przeprowadzić postępowanie dowodowe, w zakresie niezbędnym do bezspornego ustalenia możliwości prowadzenia postępowania w zakresie M. T., ewentualnie po uprawomocnieniu się orzeczenia w postępowaniu w Sądzie Okręgowym w Warszawie ustalenia granic możliwości przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonego w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego należy rozważyć konieczność zarządzenia zebrania przez osoby, które na zasadach wskazanych w ustawie uzyskały certyfikat specjalisty terapii uzależnień, informacji na temat używania przez oskarżonego środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych, w kontekście obowiązku przewidzianego w art. 70 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dokonując tej czynności sąd powinien jednak pamiętać o obowiązującym w tej sprawie zakazie refrmationis in peius. Ponadto sąd I instancji przeanalizuje zarzuty całej apelacji obrońcy M. T. w zakresie jego dotyczącym, które nie stały się podstawą uchylenia orzeczenia ze względu na zakres rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny pozostawia do uznania sądu, które z nich należy przeprowadzić, pod kątem ich znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przeprowadzone dowody należy poddać wnikliwej i wszechstronnej analizie, mając na względzie zasady logiki i doświadczenia życiowego.

Dopiero wyjaśnienie wskazanych wyżej okoliczności pozwoli na dokonanie prawidłowych ustaleń, co do zakresu odpowiedzialności karnej M. T. w niniejszym postępowaniu. Dodać należy, iż jeśli chodzi o dowody, które nie miały wpływu na uchylenie zaskarżonego wyroku sąd I instancji rozważy możliwość zastosowania instytucji z art. 442 § 2 k.p.k.

Na wstępie rozważań odnoszących się do pozostałych, poszczególnych zarzutów kolejnych apelacji, tj. obrońcy **B. A.**, obrońcy **R. K.** i obrońcy **K. S. (2)** podkreślić należy, że w toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 2, 4, 5 i 7 k.p.k.. Jednocześnie swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. Zatem Sąd ten prawidłowo wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Z tych względów poniżej omówione apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie. Natomiast na częściowe uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońcy R. K. i apelacja obrońcy K. S. (2) w zakresie wymierzonej oskarżonym dolegliwości karnej.

Apelację obrońcy B. A. w całości należało uznać za bezzasadną.

Niniejsza sprawa w odniesieniu do B. A. opiera się w głównej mierze na trzech dowodach osobowych przeprowadzonych w sprawie. Przede wszystkim są to zeznania A. R., który już w lipcu 2012 roku zeznał, iż sprzedawał m.in. narkotyki B. z Z. - B. A.. Z osobą tą przyjeżdżał do niego czasami chłopak o imieniu W. ze Z. – W. B.. Następnie w toku postępowania rozpoznał okazane mu wizerunki osób, w tym B. A.. Dopiero wówczas oskarżony został przesłuchany, gdzie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, potwierdzając w ten sposób uznane za wiarygodne zeznania A. R.. Co więcej, przesłuchany w sprawie W. B. również potwierdził podawane przez w/w okoliczności. Zatem ocena dokonana przez sąd orzekający odnośnie wskazanych dowodów nie nasuwa żadnych wątpliwości. Słusznie

bowiem sąd ten przyjął za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego B. A. złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i zeznania A. R. i W. B. w częściach wskazanych w uzasadnieniu. Słusznie też ocenił i wskazał dlaczego nie daje wiary pozostałej części tych dowodów. Z tych względów zarzut obrońcy odnośnie błędnego obdarzenia pełną wiarygodnością wyjaśnień podejrzanego B. A. złożonych w postępowaniu przygotowawczym - pkt 1 lit a apelacji oraz błędnego ustalenia ilości sprzedanych narkotyków, przy przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom A. R. - pkt 1 lit b apelacji należy uznać za całkowicie chybione. Słusznie sąd orzekający przyjął, że wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w toku postępowania sądowego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Faktem jest, że zaistniały w sprawie rozbieżności, odnośnie ilości przypisanych oskarżonemu narkotyków, jednak sąd dostrzegł je i zasadnie przyjął, iż B. A. zakupił w sumie, wspólnie z W. B. od A. R. marihuanę o wadze około 500gram. Podkreślenia wymaga fakt, że w większości tego rodzaju spraw, występują rozbieżności między ilościami i wartościami narkotyków, będących przedmiotem postępowania, jednak w niniejszej sprawie ocenione to zostało w sposób zgodny w zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Natomiast podnoszona przez skarżącego w treści apelacji, podjęta przez W. B. współpraca z oskarżycielem w niniejszej sprawie, nie może stanowić skutecznego zarzutu, niwelującego wartość omawianych zeznań. Pamiętać bowiem należy, że osoba podejmująca się współpracy z organami ścigania, sama ryzykuje i naraża na negatywne zachowania pozostałych uczestników przestępczego procederu. W niniejszej sprawie zeznania W. B. potwierdzone zostały ponadto przez inne dowody precyzyjnie wskazane w uzasadnieniu orzeczenia. Gołosłowne stwierdzenia odnośnie nabywania przez B. A. narkotyków na własny użytek i do własnej konsumpcji nie znajduje żadnego potwierdzenia w zebranych w sprawie, uznanym za wiarygodny, materiale dowodowym. Bezsprzecznie z dowodów przeprowadzonych w sprawie jednoznacznie wynika, iż oskarżony nabywał narkotyki w celu dalszej odsprzedaży. Tut. Sąd zgodził się z tym, że B. A. stał się uczestnikiem obrotu narkotykami w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem nabył ich znaczną ilość w celu dalszej sprzedaży i nie zostało ustalone personalnie komu zbył. Brak natomiast ustalenia przez Sąd osób lub osoby, której oskarżony te narkotyki sprzedał, pozostaje bez wpływu na jego odpowiedzialność karną za przypisany czyn – pkt 1 lit c apelacji, skoro sam na to wskazywał. Podnoszony natomiast przez obrońcę fakt braku możliwości finansowych nabycia przez oskarżonego przypisanych narkotyków nie może w żadnym razie stanowić realnego zarzutu podważającego dokonane przez sąd ustalenia, bowiem w przeważającej większości osoby popełniające przestępstwa narkotykowe pozostają „skrajnie biedne”, co nie uniemożliwia im uczestniczenia w ich obrocie, w tym osiagania z tego procederu korzyści majątkowej – pkt 1 lit. d apelacji. Sam B. A. nie wskazywał w toku postępowania przygotowawczego, aby miał realny problem z zaplaceniem gotówką żądanych przez sprzedającego pieniędzy. Podobnie zeznający w sprawie A. R. także nie wskazywał, aby miał jakiegokolwiek problemy z płatnościami za narkotyki ze strony oskarżonego. Zatem wskazana przez obrońcę sytuacja majątkowa została, w uznaniu Sądu Apelacyjnego przedstawiona w ten konkretny sposób, jedynie na potrzeby postępowania karnego.

Ponownie Sąd podkreśla, że w niniejszej sprawie w żadnej mierze nie doszło do naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. bowiem Sąd dokładnie wskazał na podstawie jakich dowodów ustalił, że oskarżony nie nabywał narkotyków na własne potrzeby, a ocena ta, wbrew twierdzeniom obrońcy, poddaje się instancyjnej kontroli. Dość wskazać, iż sam oskarżony wyjaśniał na wspomniane okoliczności i Sąd całkowicie zasadnie przyznał jego wyjaśnieniom walor wiarygodności. Sąd ocenił dowody obiektywnie i z zastosowaniem wszelkich zasad logicznego rozumowania. Jednocześnie bez znaczenia pozostaje w sprawie fakt, że w miejscu zamieszkania oskarżonego nie odnaleziono żadnych narkotyków, czy rzeczy związanych z ich posiadaniem lub sprzedażą. Nie jest bowiem rzadkością, iż przestępcy w miejscu zamieszkania nie posiadają żadnych dowodów przestępstwa i przeciwnie niż stara się to udowodnić obrońca, sytuacja taka nie jest wyjątkowa a przestępca nie musi być w takim przypadku żadnym „geniuszem”. Oskarżony jest zdrowy psychicznie i posiada pełne umiejętności oceny swojej sytuacji, nic nie wyklucza jego zdolności przewidywania, w tym tego że posiadanie narkotyków w domu będzie bezpośrednio potwierdzać jego sprawstwo. Badający oskarżonego biegli nie stwierdzili ponadto, iżby oskarżony był uzależniony od narkotyków lub je szkodliwie używał.

Nie było możliwe zatem uwzględnienie wniosku obrońcy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, bowiem tego rodzaju orzeczenie pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i możliwymi do poczynienia na jego podstawie ustaleniami.

W uznaniu Sądu Apelacyjnego brak także było przesłanek do ingerowania w wymierzoną przez sąd orzekający B. A. karę. Zarówno wymierzone pozbawienie wolności jak i grzywna spełnia wszelkie przesłanki przewidziane w dyrektywach wymiaru kary. Oskarżony jest osobą młodą i z pewnością skoro podjął się handlu narkotykami, może także podjąć uczciwą pracę, która pozwoli mu na spłatę zasądzonych należności. Nie bez znaczenia pozostaje w niniejszej sprawie fakt, że główna kara pozbawienia wolności została wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zatem realnie, to właśnie kara grzywny będzie tą dolegliwością, którą oskarżony odczuje. Sąd Apelacyjny analizując wydane w tym zakresie orzeczenie w żadnym razie nie doszedł do wniosku, aby dolegliwości były nadmierne, czy wręcz rażąco niewspółmierne. Podkreślenia wymaga fakt, że o rażącej niewspółmierności kary można mówić, gdyby sąd, wymierzając karę, nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, przekroczone zostały w rozmiarach niedających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary (zob. wyrok SN z dnia 8 lipca 1982 roku, Rw 542/82, LEX nr 19807). Analiza materiału dowodowego i uzasadnienia wyroku wskazuje jednoznacznie, że wymierzona kara pozostaje współmierna do wagi popełnienia czynu i na tyle dolegliwa, że daje szansę pozytywnego wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy.

Apelacja obrońcy R. K. również nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem należało ją uznać za całkowicie bezzasadną w zakresie zarzutów odnoszących się do sposobu przeprowadzenia postępowania, oceny dowodów i przyjętych za podstawę orzeczenia ustaleń faktycznych. W tym zakresie aktualne pozostają także uwagi zawarte we wstępnej części uzasadnienia. Zasługiwał natomiast na uwzględnienie wniosek dotyczący wysokości wymierzonej kary, o czym będzie mowa na końcu rozważań dotyczących R. K..

Na wstępie należy zaznaczyć, że podstawowym dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonego są zeznania W. B., który spójnie i wiarygodnie opisał sprawstwo zarówno swoje, jak i R. K.. Wskazał także wiele innych osób uczestniczących w procederze handlu narkotykami, a jego wyjaśnienia/zeznanie zostały potwierdzone szeregiem dowodów zebranych w sprawie, przy czym podawane przez niego liczne okoliczności sposobu zapoznania oskarżonego bezwarunkowo uwiarygodniają ustalony w sprawie stan faktyczny. Sąd orzekający w sprawie precyzyjnie wskazał na jakich dowodach oparł się w tym zakresie, a którym nie dał wiary i rozumowanie to nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Zatem zarzuty postawione w apelacji obrońcy w żaden sposób nie są w stanie podważyć logicznej i zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego oceny. Sąd przede wszystkim wskazał, wbrew twierdzeniom obrońcy, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a dotyczy to osób, które razem z nim ostatecznie wprowadziły do obrotu sprzedawane przez niego narkotyki, w tym W. B.. W tym sensie dokonywał on swojego czynu wspólnie i w porozumieniu. Jednocześnie dla przyjęcia odpowiedzialności R. K. wystarczą zeznania/wyjaśnienia W. B., skoro zostały one potwierdzone szeregiem okoliczności, które bezsprzecznie czynią je całkowicie wiarygodnymi. Podkreślenia wymaga fakt, że W. B. zeznając w sprawie i ujawniając szereg osób zamieszanych w handel narkotykami sam również ponosi tego konsekwencje w sensie nieprzychylnego traktowania przez osoby, które „wydał”. Trudno zatem przyjąć, że pomawiałby przypadkowe osoby, jedynie po to, aby uzyskać „profity” w postępowaniu karnym, skoro bez wątpienia więcej ryzykował, ujawniając kolejne osoby. Bez wpływu na tą ocenę pozostaje fakt od kogo M. L. miał kupować narkotyki, skoro obciążając go, W. B. obciążył także siebie. Gdyby zatem nie on sprzedawał mu marihuanę, a R. K., to właśnie nielogiczne byłoby, gdyby W. B. przyjmował tę odpowiedzialność na siebie, powiększając swój rozmiar przestępnego działania i narażając się na bezzasadną odpowiedzialność karną. Zatem zeznania te, także w uznaniu Sądu Apelacyjnego pozostają logiczne, spójne i konsekwentne. Tym samym nie ma racji skarżący podnosząc, iż nielogicznym byłoby kupowanie narkotyków przez M. L. od W. B., skoro sam M. L. znał R. K. i mógł kupować od niego bezpośrednio narkotyki, bowiem pozostałe, właściwie ocenione przez sąd okoliczności te ustalenia właśnie potwierdzają. Z tych względów niezasadny jest także zarzut obrońcy z pkt 3 apelacji, bowiem Sąd nie przekroczył w żadnej mierze, swobody przy dokonywanej ocenie dowodów, a tym bardziej nie naruszył zasady domniemania niewinności. Nie ma racji skarżący zarzucając, że niemożliwe jest aby W. B. pamiętał precyzyjnie ilości kupowanych narkotyków. Przeciwnie wskazał on, iż w sumie zakupił od skazanego 1 kg 200 gr marihuany i 300 gr amfetaminy.

Zatem niezależnie od twierdzeń obrońcy sprecyzował swoje zeznania/wyjaśnienia i w tym zakresie, podobnie jak w pozostałym nie budzą one żadnych wątpliwości.

Natomiast rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego R. K. w aspekcie przepisu art. 438 § 4 k.p.k. Sąd Apelacyjny uznał, iż istnieją podstawy do zmiany orzeczenia w zakresie kary wymierzonej temu oskarżonemu. Nie negując wywodów sądu I instancji odnośnie stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, jego stopnia winy oraz względu na kształtowanie przez wymiar orzeczonej kary świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności wobec stale wzrastającego zagrożenia przestępczością narkomanii, stwierdzić należy, że ocena, iż wobec R. K. skuteczna resocjalizacja może być przeprowadzona tylko w sytuacji wymierzenia mu kary 3 lat pozbawienia wolności nie jest słuszna. Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w kontekście ilości i rodzaju sprzedanych przez R. K. narkotyków oraz czasookresu jego działania, najbardziej adekwatną karą wobec niego będzie kara 2 lat pozbawienia wolności wraz z wymierzoną przez sąd orzekający karą grzywny. Przede wszystkim Sąd uznał, iż poprawa zachowania oskarżonego i pomyślny przebieg procesu jego resocjalizacji nie został w dostateczny sposób uwzględniony przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Odnośnie czynu, którego popełnienia się dopuścił, to nie należy zapominać, iż był to czyn krótkotrwały, mający miejsce 3 lata temu. Tak więc przesłanki te uzasadniają pogląd, że wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Jednocześnie wymierzona kara uwzględni okoliczności obciążające, które zaistniały wobec oskarżonego, a zatem jego poprzednią karalność i fakt popełnienia czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k. Względy te wymagają zdecydowanej reakcji karnej, chociaż nie ponad miarę, stąd wysokość wymierzonej kary, w chwili obecnej będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego i pozostałych okoliczności, stanowiących jej podstawę, szczególnie że obok kary pozbawienia wolności i grzywny Sąd słusznie wymierzył nawiązkę i przypadek równowartości środków odurzających. Orzeczone dolegliwości zostały właściwie wymierzone, gdyż nie są rażąco wygórowane i Sąd nie znalazł podstaw do ich weryfikowania, szczególnie że przypadek korzyści odpowiada wartości sprzedanych przez oskarżonego narkotyków.

Sąd Apelacyjny zmienił okres popełnienia czynu przez oskarżonego przyjmując, iż dopuścił się go do 25 listopada 2012 roku. Podstawą tego rodzaju ustalenia były zeznania W. B., który będąc przesłuchany w dniu 27 listopada 2012r. wskazał, iż ostatni raz zakupił od R. K. narkotyki w poprzednim tygodniu, bez wskazywania konkretnej daty. Zatem przyjąć należało, iż mogło się to zdarzyć jedynie do 25 listopada 2012r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny znalazł podstawy do uwzględnienia apelacji obrońcy jedynie w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności, uznając ją w pozostałej części za bezzasadną.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. S. (2) okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie ilości przypisanych oskarżonemu narkotyków i w zakresie kary.

Obrońca podniósł, iż Sąd niewłaściwie przypisał K. S. (2) w zakresie pkt X aktu oskarżenia 26kg suszu ziela konopi, podczas gdy powinien przypisać ilość nieprzekraczającą 20kg. W uznaniu Sądu Apelacyjnego rację ma skarżący, że sąd błędnie obliczył ilość tychże narkotyków, jednak precyzyjna analiza akt sprawy wskazuje, iż powinno zostać przypisane oskarżonemu 23 kg. Powyższe wynika z matematycznego przeliczenia ilości marihuany, jaka została wskazana w orzeczeniu i wynik tego działania wskazuje na podaną powyżej ilość. Jednocześnie sąd orzekający poprawnie ustalił poszczególne ilości, opierając się w tej mierze na wiarygodnych dowodach, w szczególności obszernych i precyzyjnych wyjaśnieniach samego oskarżonego, pozostających w korelacji z innymi dowodami osobowymi. Pozwoliły one na jednoznaczne ustalenie ilości i poszczególnych okresów sprzedaży kolejnych partii narkotyków. Z tych względów Sąd uwzględnił zarzut obrońcy w ten sposób, że obniżył przypisaną ilość marihuany do 23kg. Jednocześnie Sąd, mając na względzie tą zmianę obniżył wartość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa do kwoty 384 200 zł, której przypadek orzeczono. Sąd zatem nie uwzględnił zarzutu wybiórczej analizy wyjaśnień K. S. (2), bowiem sąd orzekający bardzo dokładnie je odczytał i właściwie ocenił, co znalazło odzwierciedlenie w wydanym w sprawie wyroku. Nie niweluje tego matematyczny błąd, jaki spowodował błędne przypisanie ilości marihuany w jej globalnej sumie. Tym samym sposobem sąd orzekający ustalił wartość korzyści majątkowej, a jej wyższa wartość jest konsekwencją poprzedniego obliczenia. Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw, wbrew twierdzeniu obrońcy, do kwestionowania sposobu obliczania tejże korzyści, bowiem uzasadnienie precyzyjnie wskazuje jak została obliczona

ta kwota, przy czym rozumowanie to nie nasuwa żadnych wątpliwości. Zatem zarówno kwota 384 200 zł, jak i kwota 45 000 zł w odniesieniu do czynu z pkt XI aktu oskarżenia w chwili obecnej jest właściwie obliczona. Nie ma racji skarżący, zarzucając, że sąd orzekający nie oparł się na wszystkich dowodach i nie odniósł się do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jest zupełnie odwrotnie, na co Sąd Apelacyjny wskazywał we wstępnej części uzasadnienia i w chwili obecnej nie ma konieczności tego powtarzania.

Godzi się odnieść do wskazanego w apelacji sposobu obliczania wysokości korzyści majątkowej, osiągniętej przez przestępcę z popełnionego czynu. W orzecznictwie sądowym przyjęte zostało konsekwentnie, że w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa (post. SN z dnia 26 sierpnia 2010r., I KZP 12/10). W niniejszej sprawie K. S. (2) kupował konkretne ilości narkotyków, płacąc za nie i w ten sposób stawał się ich posiadaczem. Następnie narkotyki te sprzedawał dalej, osiągając z tego procederu korzyść majątkową. Jednocześnie fakt, że sąd orzekający ustalił, iż działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nie decyduje w tej sprawie o innym rozstrzygnięciu, w odniesieniu do orzeczonej korzyści majątkowej. Sąd Apelacyjny zgadza się z poglądem, że od sytuacji, gdy każdy kolejny uczestnik obrotu, objęty odrębnym zarzutem, zostanie pozbawiony korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k. w postaci ceny uzyskanej za narkotyki, należy odróżnić sytuację, w której kilka osób działa wspólnie i w porozumieniu przy obrocie narkotykami, także według podziału ról. Wówczas korzyści tej nie mnoży się przez liczbę osób współdziałających, ale dzieli, ponieważ chodzi o rzeczywiście osiągniętą korzyść majątkową, wspólnie "wypracowaną". Wobec każdego ze współsprawców (sensu largo) zostanie orzeczone na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek tej części korzyści majątkowej, która mu przypadła na mocy porozumienia. Zatem ustalenia faktyczne w tym zakresie, poczynione w konkretnej sprawie, będą determinować wielkość przepadku orzeczonego względem każdego ze współdziałających. Niemniej w tej sprawie mamy do czynienia z działaniem wspólnie i w porozumieniu w odniesieniu do ogólnego wprowadzania do obrotu narkotyków, jednak w ramach tej działalności każdy z uczestników tego obrotu działał na swoje konto i sam wprowadzał je do obrotu zamykając niejako ramy czasowe swojego czynu, przez nabycie i sprzedanie tychże. Zatem w tym konkretnym przypadku nie może być mowy o podziale przepadku korzyści majątkowej, bowiem wyklucza to sposób popełnienia przez sprawcę czynu, tym bardziej że działalność K. S. (2) była jedynie wycinkiem w działalności jego dostawców, a jego nabywcy również kupowali u różnych osób. Z tych względów sąd orzekający słusznie przypisał oskarżonemu w ramach jego przestępczej działalności przepadek korzyści majątkowych, bowiem jest to środek karny, który powinien obciążać K. S. (2) indywidualnie, szczególnie że sam osiągnął swoją korzyść majątkową i z nikim się nią nie dzielił.

Sąd obniżył karę za przypisany czyn z pkt X aktu oskarżenia, bowiem podstawą wymiaru kary K. S. (2) był m.in. art. 60 § 3 i 6 pkt 3 k.k., który stanowi, że nadzwyczajne złagodzenie kary polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju, wg zasad wskazanych w tym przepisie. Zatem wymierzenie przez sąd orzekający oskarżonemu kary w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia było oczywistym błędem, który Sąd Apelacyjny był zmuszony skorygować. Oczywiście podstawą wymiaru kary są wszystkie okoliczności, które były podstawą pierwotnego wymiaru tej kary jednostkowej, przy czym ponownie podkreślić należy niebagatelną rolę oskarżonego w zakresie wykrycia przestępczego działania ogromnej ilości osób i zakrojonego na wielką skalę handlu narkotykami. Zatem bez wątplenia oskarżony zasłużył na łagodne potraktowanie, czego wyrazem będzie wysokość wymierzonej mu kary w rozmiarze roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd z tych samych względów obniżył K. S. (2) karę łączną pozbawienia wolności, bowiem obniżenie kary jednostkowej za jeden z najważniejszych czynów, popełnionych przez oskarżonego powinno mieć odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej. Zatem Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że najbardziej właściwa będzie kara w rozmiarze roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu wszystkich przesłanek wymiaru kary łącznej.

Sąd Apelacyjny z urzędu wyeliminował z opisu czynu określonego w pkt XII aktu oskarżenia posiadanie substancji psychotropowej w postaci grzybków halucynogennych w ilości 50,78grama. Przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że grzybki te stanowią także przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu w wyroku, a określonego w pkt X aktu oskarżenia. Sąd bowiem przyjął, że K. S. (2) uczestniczył w obrocie m. in. 2500 sztuk grzybów halucynogennych, a następnie uznał go za winnego przestępstwa polegającego na posiadaniu tychże substancji. Zatem faktycznie

oskarżony został skazany dwukrotnie za ten sam przedmiot przestępstwa. Mając na uwadze fakt, że przestępstwo z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w odniesieniu do tego samego przedmiotu przestępstwa wyklucza przypisanie art. 62 tejże ustawy, należało wyeliminować tą substancję psychotropową z treści orzeczenia w zakresie przypisania czynu posiadania. Posiadanie bowiem środków odurzających i substancji psychotropowych, które są jednocześnie przedmiotem czynu z art. 56 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie podlega odrębnemu ukaraniu. W takiej sytuacji pomiędzy wskazanymi wyżej przestępstwami, a czynem określonym w art. 62 ustawy zachodzi pozorny (pomijalny) zbieg przestępstw i posiadanie narkotyków winno być traktowane jako zachowanie współukarane w stosunku do wyżej wymienionych przestępstw głównych (wyrok. SA w L. z dnia 30 sierpnia 2012r., II AKa 176/12).

Z podanych powyżej względów Sąd Apelacyjny jedynie w części znalazł podstawy do uwzględnienia apelacji obrońcy.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę skazanego sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia **26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, zaś jego wysokość uzasadnia treść § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia** Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że **wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., gdyż** - w ocenie Sądu Apelacyjnego - sytuacja materialna poszczególnych osób nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.